

sus mind omma wodi ette ja ütles: „Minno armas Eiso! üks asji on mul süddame peal, mis mind kelab suremast ja mis ma sinno eest ollen sallajas hoidnud; agga muido ei peäse ma sest hirmsast wallust, kui ma enne ei olle omma ränka patto sulle üles tunnistanud. Mõttele agga, kui ma sedda ei olleks teinud, siis ei olleks minna sind ka mitte saanud: Luit on ilmasüta! Sedda rahha, mis ma ütlesin warraštud ollewad, pistsin isse ühel päwal sallamahti temma tuppä, läksin kohto ja andsin üles, et Luit sedda warraštanud, kuidä se rahha siis sealt ka leiti. Kui sa kuuled, et temmal middagi waewa peakš ollema, siis äita tedda, minna ei woi enam!“ Nenda panni ta pea mahha ja olli furnud!

„Wata Eiso!“ kostis Luit, „ma olin ilma süta ja julge selle peale, et üks Summal ellab, kes keik sallajad asjad päwa ette tõstab ja süddamette nõud awalikkus teeb, sellepäräst ollen ma omma koorma kandnud, werd higgištanud ja nutnud, kunni Sa mo palwet kulis. Minno terwis on wangi põlweš, raske

tõ ja märja aurawa seinde ja keldri siise jäänud ja ei olle enam lota, et endine terwis kätte tulleb. Keik se kibbe süddame wallo, mis ma ilma süta kannatasin, on mo terwist mahha rõhhunud, et selle ilma ello mo melest ühegi enam ei maksa. Summal andko temmele andeks! minna ollen jubba andeks annud, sest ma teadsin, et ei keigi mu sedda rahha minno tuppä ei woinud päanna, kui Saas isse, ja sedda keik sinno pärrast; Eiso! agga kes wois mind uskuda ehk äidata?

Sedda asja andis Eiso ka kohtule ja ni mitme teisele teada; agga se keik olli wägga hiljaks läinud. Luit toitis ennast weel monne oea tõga ja läks norelt hingama. Ni kaua agga, kui temma ellas, laulis temma igga õhto ühte Kalendri laulosalmi, mis nenda on lugeda;

Kes ilmasüta wangi said

Sa kaua wet ja leiba söid,

Nüüd ootwad omma lunnastust

Sa pärrast hinge õnnistust!